

SIMON PACKHAM

Yalan Dünyalar

GENC
T
TIMAS

ROMAN



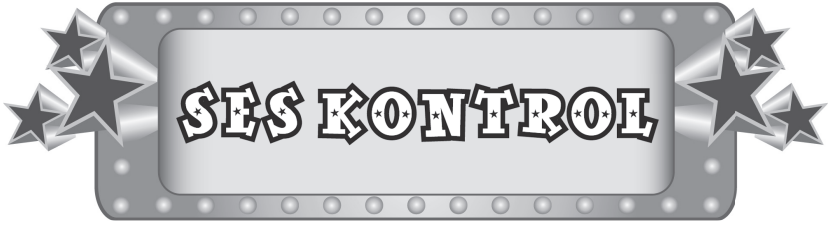
YALAN DÜNYALAR

Simon Packham

Çeviren: Derya Metin Turan



“Beni anlamıyor! On yaşımdan beri bu yarışma için yaşıyorum. Sadece para için değil. Hatta şöhret için de değil... Tamam, kim ünlü olmak istemez ki?”



Çarşamba

Bex

Adı Matt, Matt Layton.

O, henüz beni tanımıyor. İki hafta önce, sadece onuncu sınıfta okuyan sıradan biriydi ama onu okul konserinde gördüğüm anda, "İşte, hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek çocuk bu!" diye düşündüm.

Hadi, hadi! Bahar döneminin son dersinin son saniyesi... Diğer tüm öğretmenler müzik dinlemenize veya film izleyip kahkahalarla gülmenize izin veriyor, Bay Catchpole ise hâlâ ödev dağıtıyor. Herkes kalem kutularını ve ders planlarını sırt çantalarına tıktırmaya başlamışken tahtaya yazdıklarının altına kırmızı bir çizgi çekip "Zil benim için, sizin için değil!" diye bağırıyor. "Bir dahaki

derse kadar Mulberry Limanları¹ hakkında on gerçek bulmanızı istediğimi unutmayın. Şimdi, sandalyeler masaların üstüne lütfen. Ve unutmayın ki...”

İşte bu. Bu benim son fırsatım. Kendimi, Yiyecek Teknolojisi dersinde kolunu kıran kızın önüne atıyorum. Kapının önünde sallana sallana mesaj yazanları dirseğimle itip kendime yol açıyor, koştura koştura koridorda ilerliyor, duyuruların ve etkinlik posterlerinin önünden geçiyorum. Neredeyse iki haftadır kendimi frenliyordum ama benim kim olduğumu bile bilmezse hayatımı nasıl sonsuza dek değiştirebilir ki?

“Hey Bex!” diyor en yakın arkadaşım Shezza. Muhtemelen ilkokuldan beri beni koşarken ilk gördüğü için şaşkına dönmüş gibi. “Neler oluyor?”

Ona Matt’ten bahsetmedim. Bir konferans daha dinlemek istemiyorum. Nefes nefese bir hâlde “Gitmeliyim!” diyorum, avluya yönelmeden önce soluğumu umutsuzca normale döndürmeye çalışarak. “Görüşürüz...”

Ben tacizci değilim tamam mı? Onu biraz takip ediyorum yalnızca. İlk olarak müzik binasını kontrol etmemin sebebi bu: Okuldan

¹ Müttefiklerin İkinci Dünya Savaşı’ndaki Normandiya çıkarmasında kurduğu yapay limanlar.

sonra hep aynı yolu takip eder. Orada görünmeyince de geçici sınıfların ve girişteki tuvaletlerin arkasındaki yolu ve öğretmenlerin otoparkından geçen kestirme yolu deniyorum. Ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Bay Catchpole'nin ödev takıntısıyla dersi uzatması yüzünden, Matt benden önce gitmiş olmalı.

Çiseleyen yağmur altında ana kapıya doğru düşe kalka ilerleyen dağınık mavi çizgiye katılıyorum. Amacım normalden kısa boylu ve saçları tuvalet fırçasıyla taranmış gibi duran bir onuncu sınıf öğrencisini aramak. Ama herkes aynı görünüyor. Galiba okulla ilgili en nefret ettiğim şey bu; sanki "Onların gerçekten enkaz gibi görünmeleri için ne yapabiliriz? Hmm bir bakalım, hadi onların hepsini polyester ceketlere ve çirkin kravatlara saralım. Bunu yapmışken de bulabileceğimiz en kötü tonda kirli deniz mavisini seçelim!" demişler.

Okulumuzun diğer kopyalarının çoğu, o çok sevdikleri ortalama hayatlarına kavuşmak için evlerine gitmekten memnun görünüyorlar ama ben farklı olabileceğimi düşünüyorum. Çünkü sürüden ayrılmak için mükemmel bir fikrim var.

Bir şimşek bulutların arkasından parlayınca önce biri çığlık attı sonra da kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu ve bir anda yağmur başladı.

İyi, ihtiyacım olan da buydu zaten!

Kayak gezisi ve obua dersi çocukları annelerinin arabalarına doğru otoparkta koşturuyorlar. Okul otobüsü ekibi korunaklı bir yer bulmak için kavga ediyor ve birkaç havalı çocuk da parkta yürüyüş yapıyormuş gibi davranıyor. Geri kalanlar, en aşağıdaki devasa su birikintisinden kaçınmayı umarak tepeden aşağı koşuyoruz. Bu arada onuncu sınıf haylazları da üzerimize su sıçratmak için birbirleriyle yarışıyor.

Tamam, hadi şunu açıklığa kavuşturalım olur mu? Safsatalara inanmıyorum. Koruyucu tılsımlarmış, burçlarmış, kötü ruhlarımış, yıldız fallarıymış... Ben kadere inanıyorum. Çünkü yolun yarısında, gökyüzü devasa bir düğün fotoğrafı gibi parlıyor ve sadece bir saniyeliğine olduğum yerde kalakalmama sebep olan bir gölge görüyorum.

İlk başta bakamayacak kadar çok korkuyorum. Ya sadece bir hayal gördüysem... Ağacın altındaki şu çocuk; cep telefonuyla gevezelik eden şu çocuk; ya çok ıslanmış ya da bebek

gibi ağlayan Őu çocuk. Gördüğüm kişinin gerçekten o olduğunu anlayınca kısmetime zar zor inanabildim.

Annem her zaman, bir Őeyi gerçekten arzu ettiğinizde o Şeye sahip olabileceğinizi söyler. Bir tezgâhın arkasında 7/24 durmanın annemin hayatının amacı olmadığını tahmin ediyorum ama haklı olduğunu düşünmek de hoşuma gidiyor.

Shezza'ya göre, utangaçlık iğrençliklerin en ölümcülüdür. Eğer Şimdi sormazsam, hayalini kurduğum yepyeni hayata hoşça kal diyebilirim.

Matt

Artık şaşırmamalıyım ama ağladığını duymak beni hâlâ kızdırıyor. “Onu görmek istemiyorum, tamam mı?”

“Neden? O senin baban.”

“Çünkü o bencil, ikiyüzlü biri de ondan.”

Annem telefonda burnunu çekiyor. “O seni seviyor Matt.”

“Eh, bunu ilginç bir yolla gösterdi.”

“Bak, saat altıda bir toplantısı varmış. Sadece yirmi dakikalığına uğrayacak. Eğer doğruca eve gelmezsen onu kaçıracaksın.”

“Aman ne büyük felaket!”

“Gel Matt. Önemli olduğunu söylüyor.”

Bu ağacın altında en son durduğumda at-kestanelerini düşürmek için ağaca taş atıyordum. Hâlâ iyi bir babam olduğunu düşündüğüm ve arkadaşım Curtis Morgan’ın Britpop² ile ilgilendiği zamanlardı.

“Neden ona karşı bu kadar hoşgörölüsün?”

² “British” ve “pop” kelimelerinden türetilmiş 90’lı yıllara özgü popüler İngiliz müzik tarzı.

“Çünkü o senin baban!” diyor annem, bazen tepesi attığında yaptığı gibi kelimeleri yuvarlayarak. “Çünkü ne düşünürsen düşün, olan her şey sadece Melvin yüzünden değil.”

“Onu görmek istemiyorum!”

Şiddetle yağmur bile annemin ağlama sesini bastıramıyor. “Bak... Lütfen. Bunu benim için ve Emily için yap. Sana ihtiyacımız var.”

“Özür dilerim anne, ben...”

Bir nanosaniyeden kısa süre içinde “acınası ve merhamete muhtaç” birinden “azgın bir boğaya” geçişinin çıkardığı çığırtaşı neredeyse duymuştum. “Evet doğru, unuttum. Tek önem verdiğin şey şu salak gitarın... Sen de baban gibisin değil mi? Bencil, ikiyüzlü bir sersem...”

“Hayır değilim. Benim... Başka planlarım var, o kadar.”

Ne o? Trajik hayat hikâyemi duymak istemiyor musunuz? Şey, doğruyu söylemek gerekirse, şu anda bundan bahsedecek havada değilim zaten.

Derin bir nefes alıyorum ve daha anlayışlı olmaya çalışıyorum. “Peki anne. Eğer istediğin gerçekten buysa, ben...”

Sağanak yağışın gürültüsü arasından farklı bir ses işittim. “Fırtınada ağaçların altında durmaman gerekir!”

“Ne?”

“Dedim ki gök gürültülü fırtınada ağaçların altında durmamalısın, bu çok tehlikeli.”

Sesin sahibinin kim olduğunu anladığımda, bu kızın sorunlar içinde boğulmuş benim gibi birinin sağlığı ve güvenliği için neden titiz davrandığını çözmeye çalışıyorum. “Bir dakika bekle; anne, benim bir şey yapmam ger...”

“Sakin telefonu yüzüme kapatma...”

Benimle konuşan, korodaki kız. Öğle yemeklerinde benimle aynı masaya oturmaya başlayan, seri katil gülümseyişli...

“Telefonunu beğendim.” diyor, ıslak çimlere ayakkabısını sürterken. “Çok hoş.”

“Sağ ol.”

“Özür dilerim, konuşmanı mı böldüm?”

“Artık değil.” diyorum, telefonumu ceke-timin cebine sokarken.

“Okul konserindeki performansını çok beğendim. Gitar çalışın... Müthişti.”

Dalga geçip geçmediğini anlamak için benekli suratını inceliyorum. Güzel görünüyor. “Ya... Eh işte.”

“İnan bana... Hatta bir kısmını telefonuma kaydettim.”

“Şu Ödlek Tavuk³ için yaptıkları gibi onu komik bir yorumla internete mi koyacaksın yoksa?”

“Tabii ki hayır!” diyor, beni ıslatacak kadar sert bir şekilde saçını savurarak. “Sadece hoşuma gitti, hepsi bu. Sen... Sen uzun zamandır gitar çalıyor musun?”

“Yaklaşık beş yıldır...”

“Konserdeki şarkıyı da kendin mi yazdın?”

Başımı sallıyorum. Death Blows (Life Sucks) bendenize aittir. Onunla gurur duyuyorum.

“Ama başka şeyler de çalıyorsun, değil mi?”

“Birkaç cover yaptım, kastettiğin buysa.”

Yüzüne bir seri katile ait olamayacak bir gülümseme yayılıyor. “Kimleri beğeniyorsun?”

“Ne bu, yirmi soruluk bir test mi?”

“Hayır, sadece merak ediyorum, hepsi bu.”

Ben ve Curtis en sevdiğimiz grupların listesini yaparak saatler geçirdik. Sürekli değişti ama birkaç isim hep kaldı: “Hendrix, Bowie... Nirvana, Beatles. Şimdi de dubstep⁴ ile ilgileniyorum.”

³ Matt, okulda yaşanan başka bir olayı ima ediyor. O olayın detaylarını merak ediyorsan elindeki romanın yazarının “Oyun Bitti” isimli diğer romanını da okumalısın.

⁴ Güney Londra kökenli elektronik dans müzik türü.

“Peki ya Rihanna?” diye soruyor, yüzünde hafif bir gülümseme dahi olmadan.

“Ya... Evet.” Ama aslında hayır!

Ben kızlarla takılmam ve sohbet etmem. İhtiyacım olan son şey dokuzuncu sınıftan bir kızın peşime takılmasıdır. “Gitsem iyi olacak.” diyorum, yavaş yavaş ana yola doğru ilerleyerek.

“Bekle!” deyip peşime düşüyor, otobüsü kaçırın yaşlı bir kadın gibi elini sallayarak.

“Efendim?”

Gözlerini kapatıyor ve yumruklarını sıkıyor. “Belki de sen... yani... sen... belki de bunu istemezsin ama eve kadar bana eşlik eder misin?”

Annemin, babamla yaşadığımız sorunların bende “insan ilişkilerine çarpık bir bakışa” neden olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bu durum o algıyı yıkmam için bir fırsat olabilir. Tabii bu sayede babamın bizden çıktığına emin olduğum anda da eve dönebilirim.

“Peki öyleyse.”

“Ne dedin?”

“Dedim ki peki öyleyse.”

“Söylemeni beklediğim de buydu zaten!”

Bex

Buna inanabiliyor musun? Ben onun, gözümün önünden çek git ve bir daha görünme! tarzı biri olduğunu düşünüyordum ama şimdi eve dönüş yolunda yan yana yürüyoruz. Ve biliyor musunuz? Bu işin olabileceğine inanmaya başlıyorum.

Belki de annem haklıydı. Belki de eğer gerçekten arzu ederseniz, arzu ettiğiniz her şeye sahip olabiliyorsunuzdur. Buraya kadar her şey yolunda, çünkü yanımda hayatımı sonsuza kadar değiştirebilecek çocuk var.

Konuyu değiştirme zamanı. “Annenle baban okul konserinden hoşlandılar mı?”

“Ne?”

“Eminim ki annen ve baban konserden hoşlanmıştı.”

“Sana onların konserde bulduklarını düşündüren nedir?”

“Sanmıştım ki...”

“Boş ver...”

Kızgın bir ortopedi uzmanı gibi ayağını inceliyor. Böylece annesiyle babasının ayrı olduğunu anlıyorum.

“Şey, eğer orada olsalardı seninle acayip gurur duyacaklarına eminim.”

Galiba bu işin ucunu bırakmalıyım. Ama onunla konuşmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsiniz. “Yani babam bile performansının iyi olduğunu düşünüyor!”

“Ciddi misin?”

“Eğer istersen sana gitar solonun videosunu gönderebilirim.”

“Peki öyleyse.”

“Ne dedin?”

Havalı cep telefonunu çıkardı.

“Peki öyleyse dedim. Hadi gönder.”

Bana numarasını verdiğiğine inanamıyorum. İstasyonun otoparkından geçerken hâlâ telefonuna bakıyor olsa da sonunda ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum. En azından yer altı geçidine gelene dek öyle gibiydi.

“Buradan gitmiyoruz değil mi?” diye soruyor, son yirmi dakikadır ilk kez başını telefonundan kaldırıp bakarken. Her zaman olduğu gibi alt geçitteki lambaların yarısı yanmıyor ve en dipteki lamba çatlak bir adam gibi göz kırıp duruyor.

“Sorun ne?”

Yüzü solgun görünüyor. “Sanırım bu yol Dog Estate’e gidiyor.” Yer altı geçidine gözlerini dikiyor. “Başka yoldan gidemez miyiz?”

“Ben orada yaşıyorum, tamam mı?”

“Ah... tamam.” diyor, cep telefonunu evirip çevirip sırt çantasının en dibine sokarken.

“Ne oldu ki?”

“Hayır, hayır ben sadece...”

“Korkmuyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır!” diyor ama ürperdiğini hissediyorum.

“Acele etmeliyiz.” diyorum, alt geçide doğru sabırsızca adım atarken. “Geliyor musun gelmiyor musun?”

Saatini kontrol ediyor, bir an düşünüyor ve sonra başını sertçe sallıyor.

Ne zaman yanımdan şivavadan büyük bir köpekle biri geçse irkilerek ve bir çocuğun okuldaki ilk günündeki gibi hâllere girerek konuşuyor: “Polisin buraya çelik yelek giymeden gelmediği doğru mu? Sen hiç saldırıya uğradın mı?”

“Sorun yok.” diyorum ama aptalca sorularından öyle beziyorum ki dalga geçmekten kendimi alamıyorum. “Neredeyse geldik. Şu batakhaneinin solundaki gazinoyu geçince...”

“Ya ya... çok komik.”

Ama evin önüne gelip de babamın kamyonetini görünce korkma sırası bana geçiyor. Fark etmemesi için dua ediyorum ama Matt’in aracın üzerindeki aptal sloganı okuduğunu görünce kalbim sıkışıyor:

Alçı Sıva mı Yaptırmak İstiyorsunuz? Rod McCrory ve Oğlunu Arayın.

El yordamıyla anahtarımı ararken sesimin umutsuz çıkmaması için uğraşıyorum. “Evet, işte burası...”

“Adım ne demiştin?”

“Söylemedim, çünkü hiç sormadın ama Bex.”

“Hayır soyadın?” diye soruyor. Babamın kamyonetine dikkatle bakarken...

“McCrory, Bex McCrory.”

“Evine geldiğine göre ben de artık gideyim, ha.”

“Deli misin!” diyorum, ön kapıya giden yoldaki çatı kiremitlerinden ve çimento torbalarından oluşan engelli yol boyunca koldan tutup onu sürüklerken. “Sırılsıklam oldun. Biraz kuru, sonra gidersin.”

“Bak, zahmet vermeyeyim?”

“Ne zahmeti?”

Kapıyı iterek açıyorum ve onu aceleyle hole sokuyorum. “Aslında sana sormak istediğim bir şey var.”

Fakat çok geç. Matt, kanepede yayılmış vaziyetteki kulaklıklılı şahsı görünce her şey mahvoluyor.

“Yok artık!” diye fısıldıyor, bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakarken. “O burada ne arıyor?”

“Kardeşim.” diyorum, ayağımla kapıyı itip kapatırken.

“Kyle McCrory senin kardeşin mi?”

“Az önce öyle dedim, duymadın mı?”

Kyle, efsane gibi bir şeydir. Okulu iki yıl önce bırakmasına rağmen, hâlâ onunla ilgili aptalca söylentiler dolaşıp durur. Onu hep şu tuhaf takma adla çağırırlar:

“Özel İhtiyaçlar senin... Kardeşin mi?”

Matt şaşkın hâlde ve içeri girmeye yanaşmıyor. “Neden fısıldıyorsun? Eğer söyleyecek bir şeyin varsa neden yüzüne söylemiyorsun?”

Geriye doğru bir adım daha atıyor. “Hayır, hayır, haklısın. Onu gördüğüme şaşırdım, hepsi bu.”

“Ne demezsin!”

Kyle, yaptığı iddia edilen zırvalıkların yarısını bile yapmadı. Pekâlâ, çatıdaki şey ve Catchpole'nin şehitlik gezisi ile ilgili tüm şu rivayetler biraz doğru olabilir ama çoğu zaman sırf kenar mahalle çocuğu olduğu için hor görülüyor.

“O ne be!” diye bağıyor Kyle, bizi fark edince. “Kardeşimin yanında ne yaptığını sanıyorsun?”

Matt eğer biraz daha geri geri giderse duvara yapışacak. “Hiçbir şey yapmıyorum!”

“Böyle devam etsen iyi olur!” diyor evin soytarısı ve gülmekten yerlere yatıyor. Matt ise epey ürkmüş vaziyette. Daha fazla strese girmeden önce onunla konuşmalıyım. “Kapa çeneni Kyle, hiç de komik değil.”

Ve sahneye babam çıkıyor. “Merhaba güzelim.”

“Merhaba baba.”

“Onun için kusura bakma.” diyor babam, Kyle’ı işaret ederek. “Adın ne evlat?”

“Matt, Matt Layton.”

“Dur bir dakika.” diyor babam. “Seni daha önce bir yerde görmüş olabilir miyim?”

“Sanmıyorum.”

“Sen okul konserinde şu gitar solosunu çalan çocuksun.” Babam eliyle gitar çalarmış

gibi yapıyor. “Ailede müzik yeteneği olanımız Bex’tir ama sen bunu biliyorsundur zaten.”

Bebeklik fotoğraflarımı da anlatmaya başlarsa kendimi vurmam gerekecek. “Özür dilerim baba, izin verirsen Matt bana bazı konularda yardım edecek.”

“Pekâlâ tatlım, acelen olduğunu görebiliyorum ama gitmeden önce, burada Matt ile kısa bir konuşma yapmak istiyorum.”

Matt korkmuş, babamsa ilk defa oldukça ciddi görünüyor. “Bex’in annesi yine geç saate kadar çalışıyor. Bu yüzden tostumu deneyecek kadar cesursan çaya kalmanı memnuniyetle karşılarız.”

“Teşekkürler ama kalamam.” diyor Matt aceleyle. “Altıya çeyrek kala evde olmam gerekiyor.”

Bu yaklaşık kırk dakikam olduğu anlamına geliyor. Yeterince uzun mu acaba? Yani ona pat diye soracak değilim. “Öyleyse acele etsek iyi olacak.”

“Evet, iyi fikir...”